

Ontmoeting

Aad Vlag

TOM

‘Shit... gatver,’ mompelde Tom ternauwernood een hondenuitwerpsel missend op de Kleiweg in Gouda. Hij dacht aan een opmerking van een oud collega die vond dat de enige prettige hond, een dooie hond was.

Tom dacht daar anders over, maar kon toch een vleug van begrip voor de ouwe kankerpit niet onderdrukken. Hij was overigens in een prima humeur. Het moeizame gesprek dat hij met zijn vriendin gisteravond had gevoerd was weliswaar in zijn nadeel geëindigd zo vond hijzelf, maar de strijd die hij na lang aarzelen met haar was aangegaan maakte veel goed.

Na twee huwelijken was dit zijn derde wat langere relatie. Tom was tot de conclusie gekomen dat vrouwen niet alleen anders zijn, maar ook anders willen. Werkelijk alles wat ze samen de afgelopen drie maanden hadden meegemaakt, beleefde Laura anders. Dat was niet zo erg, maar de voor hem ongrijpbare wijze waardoor zij steeds haar zin kreeg, vond hij verontrustend. Met harde woorden had hij zijn standpunten duidelijk gemaakt en dat deed zijn ego meer dan goed.

Zacht neuriënd liep hij langs de halfvolle winkels en staarde in de verte, toen een siddering door zijn lijf gleed en hij het gevoel had dat hij door zijn knieën zakte.

‘Nee, godver, nee... Jezus, hij is het,’ mompelde hij en moest even plaats nemen op een bankje terwijl zijn ogen gefixeerd bleven op de persoon die hij in de verte aan zag komen.

‘Peter van de Ben. Hij is het geen twijfel mogelijk. Hij begroef zijn gezicht in zijn handen en onderdrukte een gesmoorde kreet van verdriet, ellende en bovenal van woede, tomeloze woede. Peter van de Ben, of Bennie zoals zijn slaafse volgers hem op de lagere en middelbare school

hadden genoemd, had Tom tot op het bot gepest, gesard en getreiterd. Waarom? Dat was en bleef een mysterie.

Lag het aan het feit dat Tom niet alleen de beste was in sport, maar ook op cognitief gebied? Of was het de verkeerd gelijmde bril, waarbij een glas schuim omhoog had gestaan? De grote uilenbril die Tom vanaf zijn zesde jaar droeg om toch nog iets van de wazige wereld op hem heen te kunnen aanschouwen?

Tom wist het niet, maar dat maakte niet uit. Toen niet en nu zeker niet. Jarenlang was Bennie niet uit zijn gedachten geweest. In zijn dromen sloeg hij hem regelmatig in elkaar, iets wat hij niet had gekund toen hij zes jaar oud was. De lichamelijk sterkere Bennie, hij was per slot van rekening een jaar ouder en dat telde op die leeftijd, sloeg hem regelmatig in zijn gezicht, vooral als er anderen bij waren. Daarna zag Tom door een waas van pijn dat de aanhang van zijn treiteraar weer gegroeid was.

Later maakte hij plannen. Hij wist waar Bennie werkte, hij wist waar hij woonde en dat hij altijd op de fiets naar zijn werk ging. Even vergeten te remmen op een speciaal uitgezocht kruispunt zou voldoende zijn.

Het was er nooit van gekomen.

Maar nu zou het anders gaan. Tom balde zijn vuisten en liep langzaam het object van zijn jeugdtrauma tegemoet.

PETER

Lunchtijd was voor Peter altijd de prettigste periode van de dag. Even geen gezeur van de ontevreden klanten die door de eerste lijns helpdesk naar hem waren doorgestuurd. Vaak moest hij een gevoel van minachting onderdrukken. Mensen waren toch zo stom en lazen niet wat er in de schermen aan hen werd getoond. Of de programmeurs de

waarschuwingen met vette rode en zelfs knipperende tekst op het scherm lieten verschijnen, het maakte geen verschil.

‘Lezen? Sodemieter op, het is een kutprogramma,’ was de laatste opmerking voordat hij zo netjes mogelijk de verbinding verbrak. Netjes moest je nu eenmaal altijd blijven, ieder gesprek werd opgenomen en zijn reacties op de verwijten werden geclassificeerd in de logs bewaard. Die logs lagen altijd bovenaan in de map die zijn ellendige leidinggevende onder zijn neus schoof bij het volgende functioneringsgesprek.

Hij haalde diep adem en genoot van de appel die al malend in zijn mond werd verpulverd.

Plotseling verslikte hij zich bijna toen hij in de verte iemand zag aankomen waarbij zijn lichaamstemperatuur naar zijn gevoel beurtelings tien graden steeg en dan weer daalde.

‘Christus, Tom Beugelsdijk... Ja, hij is het echt, de ploert,’ mompelde hij en hoestte de restanten van de eens zo lekkere appel in de goot wat hem een afkeurende blik van een oudere man opleverde.

‘De hufter, de etter,’ mompelde hij en beet in zijn hand om zijn woede te onderdrukken. Onwillekeurig gingen zijn gedachten dertig jaar terug naar de middelbare school. Het was de overgang naar de vierde klas, waarbij er beslist zou worden of hij de alfa dan wel de bèta kant zou opgaan.

Peter was een middelmatige leerling en wilde de bèta richting op. Het was worstelen en zwoegen. Peter had vele vrienden die hem met alles hielpen. Toch was uiteindelijk de keuze alfa of bèta afhankelijk van één zwaar schoolonderzoek. Natuurkunde was zijn favoriete vak, maar voor natuurkunde was wiskunde een voorwaarde. Niemand van zijn helpers was in staat om iets voor hem daarbij te betekenen.

De laatste mogelijkheid was dus Tom Beugelsdijk, voor wie geen enkel vak een probleem leek.

Wat zeker wel een probleem was, was de onderlinge relatie tussen hem en Tom Beugelsdijk. Peter had hem vaak gepest, maar vond naar zijn idee dat de arrogante jongen daar zelf om gevraagd had.

Tot zijn verwondering was Tom bereid hem toch te helpen. Gemakkelijk was het dat zij achter elkaar in de aula zaten waar de onderzoeken werden afgenomen. Het was een bekend gegeven dat de schoolleiding te weinig leerkrachten beschikbaar stelde voor controle.

Zo maakte eigenlijk Tom Beugelsdijk zijn schoolonderzoek. Tot zijn ontzetting bleek dat alle antwoorden fout waren doorgegeven en Peter als een baksteen zakte voor wiskunde. De alfa richting was het resultaat.

Woedend liep hij naar hem toe om na dertig jaar zijn verhaal te halen.

De mannen naderden gespannen elkaar. Ze keken elkaar strak in de ogen.

Ze waren het allebei niet...